

Царка разбра душевната борба у Павла. Но този път тя се чувствуваше сигурна въ намисленото и заговори по-смѣло.

— Слушай, Павле.

Той вдигна глава.

— Чувамъ, Царке.

Чудя се, защо си толкози мекушавъ. Той захвана това. Той ни показа, какъ се изпълняватъ голѣми планове и нѣма защо да го съжالياваме ние. . . Хеле пъкъ азъ. Той ми обра младинитѣ — сега ще му го върна.

Павелъ я гледаше и се чудѣше на нейната смѣлостъ.

Тя продължи:

— Той те вкара въ тази бела. Нали тѣй?

— Тѣй.

— Тогазъ защо ще го жалишъ?